

הורשעה בהצתות שבהן נשרף רכוש של מיליוני לירות.
הריץ אותם? מי הנהיג אותם? מדוע הם הודו?

הנבחרת של התיקווה

ולא יכול היה לבצע הצתה זו. האם היה כוהן במישטרה כדי שיוודה גם בהצתה שלא ביצע? או אולי ניסה הוא עצמו לבלבל את המישטרה בעדות שקר כדי לערער את מהימנות עדותו כולה? או שמא מרוב שריפות והצתות, ולאחר שעבר זמן רב כליכך כבר לא זכרו אנשי הכנופיה מי ביצע מה? התובעת אפילו הרחיקה לכת וטענה שאין זה ודאי שהאיש לא ברח באותו ערב מביתה-הכלא והשתתף בפועל בשריפה. שאלה זו לא נפתרה.

כימעט שנה נמשך המישפט. לקראת פגרת הקיץ יצא בית-המישפט לחופשה, והבטיח לתת את פסק-הדין בהקדם.

פסק-הדין, כאשר ניתן, השתרע על כ-250 עמודים. הפרוטוקול אינו ניתן כלל לנשיאה מרוב כובד. שישה מבין שבעת הנאשמים הורשעו על-ידי בית-המישפט. רק אחד, עוזי ערמי, אשר שמר על שתי-קה, למרות שלטענתו הוכה גם הוא על-ידי המישטרה, זוכה כליל.

דווקא הצתה אחת, מהפחות ידועות של בני החבורה, מלמדת רבות על מניעיהם. היתה זו ההצתה של מועדון-הנוער של השומר הצעיר ביד-אליהו. המועדון סרב לקבל את בני שכונת-התיקווה אל בין שורותיו. וכך, כדי לנקום את נחיתותם בחברה הישראלית, שרפו את המועדון ערקו מצה"ל, גנבו מכוניות, גנבו דלק, ושרפו מיפעלים.

יתכן כי סכומי כסף קטנים יחסית, שבהם היו פותחים מועדוני-נוער בשכונת-התיקווה, היו מונעות שריפתם של מאות מיליוני לירות, על-ידי נערים מתוסכלים השונאים את החברה.

אומנם עמלה בפרך כדי להוכיח בכל מיקרה את "הדבר מה" הדרוש כתוספת להודאה. היא הביאה כראיות מיכתבים שכתבו בני החבורה אחד לשני, ובהם הם משתמשים בכינוייהם בכנופיה. אחד מהם, יעקב בלדוט, הכחיש בבית-המישפט כי אי פעם נודע בשם "ג'מבוליקה". התביעה הציגה שישה מיכתבים, חמישה מהם היו חתומים בשם זה, ואותם הכחיש. את הישישי שלא היה חתום ויהיה כמיכתב שהוא כתב, התביעה הביאה אישור מגרופולוג, כי כל ששת המיכתבים חוברו על-ידי אותו אדם. וכך נוסף דבר מה להודאתו של בלדוט.

השומר הצעיר

עלה באש

הפתעה אחרת גרם העד דויד שולמן (שנרצח השבוע כשהתפוצצה מכוניתו), מבעלי מרס. הוא העיד על השריפה במרס. בתיק המישטרה שנפתח עקב השריפה, היו תה תלונה על גניבה של בדייריפוד בשווי של מיליון לירות, אולם עד-המדינה, משה מאיר, הכחיש בכל תוקף כי הם גנבו בדים, ואכן, בעדותו סיפר שולמן, שאחרי בדיקה של מעריך התברר כי לא היתה גניבת בדים, אלא חסר רגיל. כך אומתה נקודה זו בעדותו של מאיר.

למרות כישרונה של דבורין נשארו שאר לות פתוחות בלא מענה. פנחס אמולג, הודה כי השתתף בשריפת בניין עיתון הארץ, התברר ממיסמכים חד-משמעיים כי באותו זמן ישב אמולג בבית-כלא צבאי.

חופשי. גזומותיהם של הנאשמים הן אשר היו בעוכריהם. מפעם לפעם חזרו על גירסתם בשינויים ובהגזמות רבות. עד שהשופטים לא נתנו בהם אמון. אומנם אחד מהם בלע סיכות, ואמר ל-סניגורו כי הוא רוצה להתאבד מחמת הי עינויים, פה ושם היו גם שמץ של ראיות לכך שנהגו בהם בצורה מוזרה, והוציאו ל-טיולי לילה, אך השופט אליהו וינוגרד נתן למישטרה ציון חיובי, השופט משה טלגם נתן לה ציון שלילי, ואילו הנשיא, בנימין כהן, אמר כי בין ציון שלילי לבין ציון חיובי, היה הוא גותן ציון "לא שלילי".

שבועות אחדים אחרי מתן החלטה זו, התקיים באולם אחר של בית-המישפט המי-חוזי בתל-אביב מישפט נפרד לשוטרים ש-נאשמו בהכאת עציר חשוד ברצח. העד הראשי במישפט זה היה שוטר לשעבר, אליה ארנון, שנכח בעת מתן המכות ל-עציר. כאשר נשאל על מיקרים אחרים שבהם הוזח במכות במישטרה, סיפר כי בעת חקירת אנשי מע"ץ, השתדלו להרחיק אותו מהמקום. הוא אומנם לא ראה בפרי על כי מכים את אחד הנאשמים, אך כאשר ראה אותם בהפרשי זמן של 48 שעות, יכול היה להבחין בהבדל. אנשים שהיו תקינים ובריאים יומיים קודם, היו נפוי חים, חבולים ומוכים יומיים לאחר מכן. ואם זה לא היה ממכות, הרי ההסבר היחידי הוא שהם נפלו במדרגות. אמר השוטר לשעבר, "זה בושה למדינה שהי דאותיהם של אנשי מע"ץ התקבלו בבית המישפט" הוסיף.

אך לאחר שהתקבלו ההודאות, היתה מלאכתה של התביעה קלה. פנינה דבורין

תלי תילים של מיסמכים, הצטברו בי מישרדה של התובעת האדמונית, פנינה דבורין, לקראת המישפט. מיסמכים ומי-תבים אשר נמצאו בבתי הנאשמים, מאות הודאות והודעות במישטרה נערמו בארי גנים גדולים ליד שולחנה. ואז החלה פר-שת מישפטי הזוטא. היה ברור כי המיש-פט יעמוד או ייפול על הודאותיהם של הנאשמים במישטרה. כולם, מלבד אחד, הודו לבסוף במישטרה בביצוע חלק מסויים מהשריפות. ההודאותיהם אלה, בי צרוף "דבר מה" הנדרש לפי החוק, היו מרשיעות אותם. לכן נלחמו הנאשמים וסני-גוריהם מלחמה נואשת לפסילת ההודאות.

האיש

שבלע סיכות

חמישה שכועות רצופים, מיום ליום, התנהל מישפט הזוטא. הובאו מאות עדים, שוטרים ואחרים, כדי להוכיח כי ההודאות ניתנו מרצונם הטוב של הנא-שמים, כי איש לא היכה אותם ולא אילץ אותם למסור הודאות אלה.

אחד אחד עלו הנאשמים על דוכן הי-עדים וגילו מסכת מפחידה של עינויים ומכות שסבלו במישטרה, ואשר בגללם הודו באשר הודו, "בעצם", טענו, "לא עשינו כלום, ואין אנו יודעים דבר. הכל פיברוק של המישטרה. איננו מכירים אפי-לו אחד את השני".

בית-המישפט, אחרי ניתוח ממצה ומעי-מיק, החליט לקבל את הודאותיהם במיש-טרה, ופסק שאפילו היו פה ושם חריגות וחריקות, עדיין ההודאות ניתנו מרצון

